

ПРОЛѢТНИ ГЛАСОВЕ

Слънцето разкъса облаците, хвърли огроменъ снопъ лъчи долу, огрѣ земята и я стопли. Бързо се дигнаха тънки бѣли пѣри и се изгубиха.

Очисти се небото, светна просторътъ.

Изведнажъ подъ горичката се разнесе пѣсень. Овчарски кавалъ. Тиха, топла и сладка, пѣсеньта се разливаше на меки вълни. Будѣше горичката и нивитѣ. Летѣше къмъ голѣмата гора и тамъ изчезваше, между високитѣ дървета, като въ дълбочина.

На поляната изпѣпля бѣло стадо. Звѣнци закѣнтѣха въ дола. Когато кавалътъ млѣкна, бѣло агѣнце, се обади съ слабъ и треперливъ гласъ.

Следъ стадото излѣзе младо овчарче, съ писанъ

кавалъ на поясъ, съ подкованъ кривакъ на рамо. На едното му ухо е затѣкната китка бѣло кокиче, на другото — жълтъ минзухаръ. То повдигна глава къмъ небото.

— Кър-ръ!... кър-ръ!... кър-ръ!...

Жерави идатъ отъ югъ. На синьото небе се чернѣе голѣма жива броеница. Тѣ летятъ и заминаватъ на северъ, къмъ голѣмитѣ рѣки и езера.

Отъ полето съ пѣсень се издига нагоре малка птичка. Тя лети, пѣе и се издига все по-нагоре, къмъ синьото небе, къмъ слънцето. Лети и пѣе малката чучулига. Нейната радостна и бодра пѣсень се носи надъ доловетѣ. Тя изпълва съ радостъ и надежди полята, нивитѣ и горитѣ.

— Бръмм! — бръмна край ухото на овчарчето стоплена пчелица. Исква да кацне на минзухара.

А откъмъ едрата гора долита гласътъ на гривека:

— Гу-гут-ции, по-пе! По-сѣй ѣ коо-но-пе!...